

The Acorn and the Melon

Jean de La Fontaine

Behind the cottage of one villager was a little garden with a compost heap near the fence. To make best use of the fertile soil before scattering it over the vegetable beds in spring, the frugal villager planted on it a little seedling which produced a huge melon. He had never seen such a large fruit: it was nearly as big as a cartwheel and as heavy as half a sack of potatoes.

“This world is strangely ordered,” pondered the villager. “Such a feeble stalk, thinner than my little finger, sprouting barely a few leaves, can produce such a massive melon. Yet right over there, that splendid oak – taller than my cottage and so wide that even three stout men cannot embrace it – grows only tiny acorns. Each one would easily fit into a thimble. Surely it would make perfect sense for large fruits to grow on such big trees. And as for the small ones, well, those may as well grow on these meagre stalks here on the compost heap.”

On the following Sunday, when even the busy farmers enjoy a moment of respite, our villager was resting after a good day’s work in the shadow of the leafy oak. Suddenly the wind blew through the branches and something tapped his forehead. An acorn! And then, our little philosopher suddenly realised: “By Jove! The world is not so badly ordered after all. If acorns were as large as melons I would now be as dead as a doornail. Thank God things are as they are!”

Žalud a meloun

Jean de La Fontaine

Za chalupou měl jeden vesničan malou zahrádku a v ní u plotu kompost. Aby nějak využil tu úrodnou půdu, než jí zjara rozhází po záhonech, zasadil na ni sazeničku, z níž vyrostl obrovský meloun. Jakživ tak objemný plod neviděl, byl skoro jako kolo od vozu a vážil nejmíň jako půl pytle brambor.

„Je to ale divně na tom světě zařízeno,“ mudroval chalupník. „Takový útlý stonek, tenčí než můj malíček, pár lístků okolo a takovýhle velikánský meloun! A támhle na tom rozložitém dubu, vyšším než moje chalupa a tlustém, že ho tři chlapi neobejmou, vyrostou jen malinkaté žaludy! Každý z nich se vejde do náprstku. To dá přece rozum, že na tak mohutném stromě by měly růst velké plody – a ty malé – no, spánembohem – at’ si rostou třeba na těch slabých lodyhách tady na kompostě...“

Příští neděli, kdy i chalupníci mají chvíli volna, odpočíval po celodenní lopotě ve stínu toho košatého dubu. Zafoukal větříček a něco mu cvrnklo do čela. Žalud! Milý mudrlant si najednou uvědomil: „Stafraporte, ono je to přeci jen na tom světě zařízeno dobře. Kdyby ten dub měl žaludy těžké jako meloun, tak to by touhle dobou už bylo po mně! Zaplat’ pámbů, že je to tak, jak to je.“

